

Hồi 244

Tiết kích chiến thuật

Thác Bạt Khuê nghĩ đến Yến Phi, không phải vì quan tâm đến an nguy của chàng, cũng không phải vì lo hành động của Thác Bạt Khuê đối phó Lưu Dụ bại lộ ảnh hưởng đến giao tình giữa y và Yến Phi, mà là nghĩ đến sự thần thông của chàng.

Yến Phi không phải là kẻ lừa dối, chàng đã nói có thể cảm ứng tâm linh với Kỳ Thiên Thiên, Thác Bạt Khuê hoàn toàn không nghi ngờ gì. Cũng chẳng có gì để y nghi ngờ cả, vì nếu không phải như thế làm sao giải thích được bấy nhiêu hành động như có thần linh trợ giúp của chàng.

Yến Phi nằm dưỡng thương trăm ngày ở hẻm Ô Y Tạ gia, hơi thở bề ngoài đã dứt hẳn, nhưng nội tức vẫn tuần hoàn không dứt là một sự thực đáng phải suy nghĩ. Chàng chém chết Trúc Pháp Khánh trong tình thế tuyệt không thể làm được, càng khiến ai nấy khó tin chàng chỉ là người bình thường.

Xưa nay y không hề để ý đến Thần Phật cái gì đấy, Đạo gia luyện đơn thuật với y chỉ là trò dối mình lừa người, đã mấy ai gặp thần tiên sống xuất hiện. Đạo gia truyền vị nào đấy bạch nhật phi thăng, xem chừng cũng chỉ là người nọ bịp người kia, cao nhân Đạo gia chết đi liền được coi là thành tiên, cao tăng Phật môn lìa đời thì kêu là chứng diệt, đều là để tự an ủi mình mà thôi.

Nhưng Yến Phi lại là một nhân chứng chân thực không thể chối cãi, ít nhất cũng có thể xem là một nửa thần tiên.

Chẳng lẽ phép luyện đơn của Đạo gia quả thực không phải trò lừa bịp, người ta có thể thông qua tu luyện một thứ lực lượng siêu nhiên nào đấy để thúc đẩy tiên căn trong thân thể, đạt đến cảnh giới bất tử của tiên đạo hay sao?

Rốt cuộc Thác Bạt Khuê bắt đầu hứng thú với thuật luyện đơn, tự nhủ chẳng cần trường sinh bất tử, chỉ cần thọ mệnh kéo dài thêm mấy chục năm, với kiến thức và tài trí của mình trường kỳ lãnh đạo Thác Bạt tộc Nam chinh Bắc chiến, rồi sẽ có ngày chân trời góc bể đâu đâu cũng phải phủ phục dưới gót sắt của Thác Bạt tộc, Thác Bạt Khuê y sẽ thành siêu cấp đế quân bất tử.

Mới tưởng tượng đã thấy hứng thú vô cùng.

Nhưng thật ra phải làm thế nào mới được? Ai mới là vị cao nhân Đạo gia chân chính có được bản lĩnh ấy?

Đang lúc suy nghĩ miên man, thủ hạ đại tướng Trưởng Tôn Phổ Lạc tiến vào trước, theo sau còn có hai Hán nhân là trưởng sử Trương Cỗ, tư mã Hứa Khiêm, ai nấy thần sắc ngưng trọng.

Thác Bạt Khuê nhìn chiếc hộp sắt Trưởng Tôn Phổ Lạc bưng trên tay hỏi: “Có chuyện gì?”.

Trưởng Tôn Phổ Lạc đặt hộp sắt xuống, trầm giọng đáp: “Mộ Dung Thùy sai người mang hộp này để ở bên ngoài cổng thành Bình Thành, nói rõ: “Đây là lễ mọn của Mộ Dung Thùy tặng đại soái, chúc mừng đại soái trở thành chủ nhân Yên Đại”. Nói xong sứ giả phóng ngựa đi mất, bọn họ không dám mở coi, mang tới Thịnh Lạc để đại soái định đoạt”.

Thác Bạt Khuê nghe vậy ngưng thần xem xét hộp sắt, hộp này được chằng buộc kỹ càng, lại còn gắn xi bịt kín, toát nên vẻ thần bí tà dị.

Thác Bạt Khuê không do dự nói: “Cắt dây ra cho ta!”.

Trưởng Tôn Phổ Lạc rút chủy thủ, mau lẹ cắt đứt dây chằng, chỉ cần mở nắp là biết vật Mộ Dung Thùy gửi đến là cái gì.

Không gian trong trường nặng nề, ai cũng biết Mộ Dung Thùy gửi đến đồ vật chẳng tốt lành gì.

Thác Bạt Khuê đưa song thủ nắm lấy hai bên nắp hộp, lớp niêm phong vỡ tung, nắp hộp lập tức hé mở.

Chỉ mình Thác Bạt Khuê nhìn thấy đồ vật bên trong.

Trưởng Tôn Phổ Lạc và hai người kia không được chỉ thị của Thác Bạt Khuê không dám tiến lên nhìn, nhưng cũng ngửi thấy mùi vị thảo dược nồng nặc.

Thác Bạt Khuê từ từ đẩy nắp hộp, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh, tựa hồ không quan tâm đến lễ vật của Mộ Dung Thùy, lạnh lùng nói: “Đây là chiến thư của Mộ Dung Thùy để biểu lộ sự phản nộ và quyết tâm tiêu diệt chúng ta. Hừ! Cuộc đời đâu dễ để ý đặc ý!”.

Câu nói sau cùng dường như muốn chế nhạo lòng tự tin của Mộ Dung Thùy, nhưng ba người lại cảm giác chính là Thác Bạt Khuê đang tự an ủi mình, bởi vì phản ứng khác thường của Thác Bạt Khuê lộ rõ nội tâm chấn động.

Thác Bạt Khuê vẻ rất mệt mỏi khẽ nói: “Các người ra ngoài chờ một lát, ta phải tĩnh tâm suy nghĩ rồi sẽ kêu các người bàn việc”.

Ba người tâm tình nặng trĩu cùng lui ra ngoài.

Thác Bạt Khuê gục đầu xuống, đến lúc ngẩng lên nước mắt đã giàn giụa trên mặt.

Bên trong hộp là thủ cấp Thác Bạt Biểu, dù đã được dùng thuốc chống hủ nát, nét mặt vẫn như đang còn sống, đôi mắt mở to còn lưu lại nỗi kinh hoàng, đau đớn và phẫn hận trước lúc chết.

Sau khi đoạt được Bình Thành, Thác Bạt Biểu phụng mệnh tới Huỳnh Dương giám sát động tĩnh Yên quân, đầu gối lệt vào tay Mộ Dung Thùy. Mộ Dung Thùy đem đầu hất trả lại, chẳng những muốn thị uy, còn muốn tuyên bố với hân ai mới là người nắm tay lại trước tiên.

Mộ Dung Thùy a!

Cuối cùng sẽ có ngày ngươi phải đền bù gấp ngàn vạn lần cho mối thù này.

o0o

Tiểu Thi nói: “Hiện giờ muội thật yên tâm, tình trạng tiểu thư mỗi ngày một tốt hơn!”.

Kỷ Thiên Thiên ung dung ngồi trên ghế. Đến thời khắc này, mọi chuyện vẫn phải giấu Tiểu Thi, không dám nói với nàng Yến Phi từng qua đây, cũng không để nàng biết Biên Hoang Tập lại một lần nữa thất hãm.

Kỷ Thiên Thiên khẽ cười: “Hôm nay tinh thần muội cũng không tệ. Có muốn ra ngoài thành đi dạo chút không? Cả ngày trong nhà sầu muốn chết đi được!”.

Tiểu Thi kinh hoàng: “Tiểu thư!”.

Kỷ Thiên Thiên đã chuẩn bị từ trước nói: “Chỉ cần ta yêu cầu thì Mộ Dung Thùy sao cũng phải làm cho xong, nếu không sẽ lộ ra là y không đủ khả năng khống chế cục diện. Cùng lắm là để y cùng ra ngoài du ngoạn một phen!”.

Tiểu Thi biết tính cách nàng, đã định là làm, mình có nói gì cũng không làm nàng thay đổi được, đành lo sợ gật đầu. Sợ nhất là Mộ Dung Thùy phũ phàng cự tuyệt khiến Kỷ Thiên Thiên mất vui.

“Tiểu thư!”.

Kỷ Thiên Thiên đưa mắt cho Tiểu Thi, đoạn đáp: “Đại nương mời vào!”.

Người từ ngoài cửa kêu gọi chính là Phong Nương, nếu không được Yến Phi chỉ rõ thân phận chân chính của bà ta, Kỷ Thiên Thiên sẽ nghĩ bà ta là một nữ quản gia tận tụy, từ đây có thể thấy bà ta thâm tàng bất lộ như thế nào, vũ công cao thâm đến đâu.

Phong Nương đích xác là một con bài lợi hại của Mộ Dung Thùy, vì bà ta hầu hạ gần gũi hai người, mọi thói quen sinh hoạt của bọn họ rất thông thuộc, bất kỳ tình trạng khác thường nào cũng khiến Phong Nương sinh lòng cảnh giác. Với kinh công siêu phàm như bà ta, việc giải cứu chủ tỳ hai người càng trở nên khó khăn nguy hiểm hơn.

Phong Nương thần sắc bình tĩnh tiến vào nội đường, đến trước mặt họ, ánh mắt nhìn Kỷ Thiên Thiên loé lên thần tình thương xót rồi vụt tắt. Nét mặt vui vẻ nói: “Hoàng thượng sai ta truyền lời xin Thiên Thiên tiểu thư thu thập hành trang giản đơn, ngày mai chúng ta đi xa”.

Kỷ Thiên Thiên ngẫm run lên: “Hoàng thượng muốn bọn ta theo đi đâu?”.

Phong Nương cúi đầu không để Kỷ Thiên Thiên thấy vẻ mặt mình, nhẹ đáp: “Về chuyện này tiểu thư hãy hỏi trực tiếp Hoàng thượng, bọn ta là kẻ dưới chỉ biết theo lệnh mà làm”.

Tiểu Thi nhú mày nói: “Đám hòm xiểng tùy thân của tiểu thư thì sao?”.

Phong Nương đáp: “Ba chục cái hòm sẽ chuyển đi theo sau. Vì xe lừa chậm còn ngựa thì phóng nhanh nên Hoàng thượng mong tiểu thư chỉ mang theo y phục thay đổi và đồ dùng tùy thân! Tiểu Thi thư xin yên tâm”.

Kỷ Thiên Thiên lòng dâng lên ngàn trùng sóng gió, rốt cuộc đã hiểu Mộ Dung Thùy muốn đưa bọn họ theo bộ đội xuất chinh.

Mộ Dung Thùy cuối cùng là muốn công đả phe nào?

Trăm ngày để Trúc cơ công thành tựu vẫn còn một thời gian dài mới kết thúc, dù bây giờ nàng mao hiểm dùng truyền tâm thuật cảnh cáo Yến Phi, chàng cũng không chịu tiếp thu tin tức của nàng.

Từ khi nghe tin Biên Hoang Tập thất hãm lần thứ hai, nàng cảm thấy bản thân mình cũng ở trong trạng thái tác chiến. Hiện tại việc duy nhất nàng có thể làm là dùng hết tài trí nắm vững thực lực của Mộ Dung Thùy, tính cách và tác phong của y, những bố trí trên phương diện binh pháp chiến lược để tương lai trở thành thám tử thần kỳ cho Yến Phi.

Cơ hội cuối cùng đã tới.

Hy vọng tới khi công pháp Trúc cơ thành tựu Mộ Dung Thùy vẫn chưa đả bại được Thác Bạt Khuê và liên quân Hoang nhân!

o0o

Yến Phi vừa tiến vào nhà liền thở dài, hiểu rằng hy vọng ngủ ngon một giấc đã tiêu tan.

Căn phòng hai trượng vuông ở giữa bày một cái bàn gỗ, mấy cái ghế, xung quanh trải ra bảy tám cái chiếu, mỗi chỗ có một cái chăn mỏng mảnh, có thể thấy vật tư của Hoang nhân không mấy đầy đủ.

Khiến cho Yến Phi đau đầu đương nhiên không phải là bố trí hay trang bị, mà là Cao Ngạn mặt mũi hơn hờ ngồi một mình bên bàn, rõ ràng ở đó cung hầu đại giá. Nhớ đến chuyện Bàng Nghĩa, Yến Phi biết là phiền phức kéo đến rồi.

Rầu rĩ ngồi xuống trước mặt Cao Ngạn, nói: “Còn có chuyện gì nữa đây?”.

Cao Ngạn bức bối: “Người biết ta định nói gì không?”.

Yến Phi cười: “Ui! Nguyên là người đã nói về tiểu Bạch Nhạn đủ rồi, ngoài nàng ta ra còn có cái gì chứ? Yến mỗ rửa tai cung kính nghe đây”.

Cao Ngạn đầu tiên lộ vẻ bối rối, đoạn lại mau chóng trở nên vui vẻ, vỗ bàn nói: “Tiểu tử quả nhiên thính tai! Người là người ngoài nghe rõ, nói rằng trong lòng nàng có ta, đương nhiên có đạo lý nhất định, ta chỉ muốn biết người bằng câu nói nào của nàng mà kết luận như vậy?”.

Yến Phi nhăn mặt suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Ta có nói thế sao? Hình như là tự người nói thì phải!”.

Cao Ngạn nói: “Ai nói không thành vấn đề, quan trọng nhất là lão ca người đồng ý như thế. Nói đi! Người rất ít khi đồng ý với phân tích của ta, vì cố gì lại đồng ý với câu nói này của ta?”.

Yến Phi không biết nên khóc hay nên cười, lại không muốn làm hấn tổn thương, phá hoại niềm vui của hấn. Thuận miệng đáp: “Đàn bà người không thích, người có tùy tiện hôn vào mặt không?”.

Bất giác nhớ lại cặp môi nóng bỏng của Kỷ Thiên Thiên ở Huỳnh Dương bữa nào, cảm giác vừa thương tâm vừa say đắm.

Cao Ngạn ngạc nhiên: “Nếu có thể lợi dụng, đối phương sẵn sàng hiến dâng, hoặc không đến nỗi quá đáng ghét, chỉ cần là đàn bà là ta cũng chẳng có gì phải gìn giữ”.

Yến Phi bị kích khởi tâm sự, bất giác nổi nhớ Kỷ Thiên Thiên ập đến như điên cuồng, thiếu chút nữa lập tức tìm cách truy tìm bóng dáng nàng trong không gian tâm linh, lại không thể không ép mình từ bỏ ý nghĩ này.

Cười khổ: “Vậy mà coi bộ ngươi rất tỉnh táo, cái bản mặt ngươi thấy đàn bà là đâu có cần chọn hàng. Ài! Ta chẳng có gì an ủi ngươi, chỉ có thể nói nam nữ không giống nhau, nếu không có chút hảo cảm nhất định không để ngươi xoa bụng ngươi ta, lại càng trong tình huống không bắt buộc lưu lại dấu son môi trên bộ mặt xấu xí của ngươi”.

Cao Ngạn vỗ bàn hoan hỉ: “Đúng quá! Ha! Nam nữ bất đồng, không những chịu cho xoa bụng lại còn hiến cặp môi thơm, đây chẳng phải yêu thì là gì? Yến tiểu tử thật quả là Yến tiểu tử, được Thiên Thiên huấn luyện xong thực đã thoát thai hoán cốt, lời lời đều là kim thạch lương ngôn”.

Yến Phi trong lòng tràn đầy hình bóng Kỷ Thiên Thiên, tự nhủ mình nhất định không thể bại vào tay Tôn Ân. Nghĩ đến đây, bất chợt toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Cao Ngạn phát giác có điều khác lạ, nói: “Có vấn đề gì? Chẳng lẽ xoa bụng hiến môi còn chưa đủ sao? Mặt mũi ngươi vì sao khó coi thế?”.

Lúc này Yến Phi lại đang nghĩ nếu mình vẫn còn xem trọng thắng thua được mất như vậy, làm sao đối phó với vị đại tông sư Đạo gia siêu cấp. Chỉ có đem sinh tử thành bại gạt qua một bên giống như lần trước chiến đấu với Trúc Pháp Khánh thì còn có chút hy vọng cố gắng.

Tình yêu của Kỷ Thiên Thiên mang lại quyết tâm chiến đấu đến cùng, đồng thời cũng là sơ hở và nhược điểm của chàng.

Liệu chàng có thể làm như đã định, biến mối tình với Kỷ Thiên Thiên thành sức mạnh chiến đấu hay không?

Cao Ngạn nói: “Ngươi có nghe ta nói không?”.

Yến Phi định thần nhìn kỹ hắn, linh đài trong sáng, nét mặt trầm tư.

Cao Ngạn trợn mắt nhìn chàng nói: “Ngươi nghĩ gì vậy?”.

Yến Phi thản nhiên: “Ta nghĩ tới Tôn Ân, đúng ra là ta cảm ứng thấy Tôn Ân”.

Cao Ngạn kinh hoảng, mặt mũi biến sắc nhìn nghiêng nhìn ngửa nói: “Không cần dọa ta! Nếu ngươi không muốn ta nói về tiểu Bạch Nhận thì cứ nói thẳng ra, đừng đem lão già đáng sợ đó ra dọa lão tử”.

Yến Phi nói: “Đừng sợ, lão ít nhất cũng còn cách đây trăm dặm”.

Khi con tim tràn đầy tình yêu với Kỷ Thiên Thiên, chàng cảm thấy mọi chuyện đều không quan trọng. Bất luận sức mạnh nào định chia lìa hai người, chỉ cần bọn họ vĩnh viễn yêu thương nhau, mọi chuyện còn lại, kể cả sinh ly tử biệt đều không có gì đáng kể.

Chính vào lúc nội tâm tràn ngập cảm xúc như vậy, tâm linh chàng tựa như nước biển theo thủy triều ập lên bờ, tràn đi khắp bốn phương tám hướng, chàng cảm ứng thấy Tôn Ân, Tôn Ân cũng cảm ứng được chàng.

Liên hệ ngay lập tức đứt đoạn, hẳn là Tôn Ân cố ý phong bế tâm linh, không để cho Yến Phi tiếp xúc với tinh thần đầy sức mạnh của lão.

Cao Ngạn dờ người hỏi: “Người đang làm quái gì thế?”.

Vì sao Tôn Ân cố ý cắt đứt tiếp xúc giữa hai người?

Yến Phi lại toát mồ hôi lạnh, nghĩ đến một sách lược Tôn Ân có khả năng đang áp dụng.

Với sự thần thông quảng đại của Tôn Ân, bọn họ tụ nghĩa ở Tân Nương hà bí mật bày mưu tính kế giành lại Biên Hoang Tập đương nhiên không thể giấu được lão. Chỉ cần một mình lão mang ý đồ phá hoại tới đây, với võ công của lão hậu quả khó tưởng tượng được, lại còn làm tâm thần mình nhiều loạn, rơi vào thế hoàn toàn bị động.

Cao Ngạn giục giã: “Nói đi!”.

Biện pháp duy nhất để đối phó Tôn Ân là ngăn chặn lão từ trước, quyết một trận sinh tử với nhau ở bên ngoài Tân Nương hà.

Nhưng mà làm thế nào để chặn đánh Tôn Ân hành tung đầy bí ẩn đây?

Đúng lúc này Trác Cuồng Sinh cấp nách một quyển trục tiến vào, hớn hỏ nói: “Lần này có phúc rồi, liên tiếp được nghe hai câu chuyện tuyệt diệu”.

Lão chẳng khách khí gì ngồi xuống bên Yến Phi, đem quyển trục kéo ra một khúc, lộ ra một khoảng giấy trắng, đoạn lấy bút mực ra đặt lên bàn. Cười hỏi: “Yến Phi giận chém giả Di Lạc, ái tình của tiểu Bạch Nhạn, hai đại truyền kỳ Biên Hoang, ai nói trước đây?”.

Cao Ngạn thất thanh: “Biên Hoang Tập vẫn còn trong tay địch, lão dám tới đây vì chuyện riêng của ta với tiểu Bạch Nhạn, bán rẻ chuyện bọn ta để kiếm tiền, quên chuyện ta đồng ý đi nhé”.

Trác Cuồng Sinh lim dim mắt nhìn hắn nói: “Tiểu tử này thật không tiến bộ được chút nào, được Trác Cuồng Sinh ta coi trọng là vinh dự tổ tông nhà ngươi. Vinh quang Biên Hoang Tập rồi sẽ có ngày qua đi, ai rồi cũng chết hết, mọi sự tan biến như khói

mây, chỉ có lịch sử mê người của Biên Hoang Tập do Trác Cuồng Sinh ta chấp bút mới lưu truyền tới ngàn thu. Tiểu tử ngu ngốc người thử tưởng tượng coi! Một hai ngàn năm sau ở đầu ngõ cuối phố người người xúm xít vây quanh vị Thuyết thư tiên sinh nghe câu chuyện đẹp đẽ về tiểu tử người yêu đến mức hồ đồ, yêu đến quên hết mọi sự, thật là một chuyện rất lý thú, có đúng không? Tiểu tử! Vậy thì do người nói ra trước. Người gặp tiểu Bạch Nhạn lần đầu tiên trong hoàn cảnh như thế nào, trái tim có bồi hồi đập loạn lên hay không?”.

Cao Ngạn tắc họng, vò đầu bứt tai nói: “Mấy chuyện hoang đường ấy từ miệng lão tiểu tử người nói ra hình như cũng có chút đạo lý. Bất quá vẫn có vấn đề, hiện giờ là thời khắc ta đang gắng sức truy cầu tiểu Bạch Nhạn, nếu sau khi giải phóng Biên Hoang Tập, mỗi ngày lão đem chuyện ta với nàng ra nói lung tung, một tên mất dạy đem truyền đến tai nàng, có trời mới biết nàng thích thú hay nổi giận dùm dùm, cái trò chơi nguy hiểm này lão tử không chịu đâu”.

Trác Cuồng Sinh cười nói: “Chuyện đó dễ quá mà! Bây giờ ta để dành làm vốn, mục tiêu là để hoàn thành một bộ cổ sự truyền kỳ. Chuyện về người trì hoãn ít lâu có làm sao? Đợi Ngạn thiếu người và tiểu Bạch Nhạn gạo đã thành cơm mới đưa ra, yên tâm đi! Đừng nói nữa! Đừng có bỏ lỡ cơ hội lưu danh thiên cổ ngàn năm có một này!”.

Yến Phi cắt lời nói: “Nghe nói lão phát hiện thám tử địch ở gần đây, phải lão phụ trách việc này không?”.

Trác Cuồng Sinh đáp: “Có quý mới đi tìm bóng dáng thám tử địch ở cái chốn đồng không mông quạnh! Không cần tìm cũng biết có thám tử địch hoạt động xung quanh. Vì ta muốn làm một tấm bản đồ vùng Tân Nương hà mới đi khắp nơi nhìn ngó. Hắc! Đầu óc người cũng không tệ đâu! Ngoài việc kể chuyện lọt tai, còn có địa đồ phụ trợ, thu thêm ít tiền vẫn có người chen nhau mà vào”.

Yến Phi hỏi: “Có bản đồ hình thế vùng này không, đương nhiên không chỉ là miền Tân Nương hà”.

Trác Cuồng Sinh hân hoan: “Người là người thứ nhất biết tán thưởng ta làm địa đồ, coi như người biết hàng đấy”.

Từ trong quyển trục rút ra một tấm giấy trải trên bàn, thì ra là địa đồ hơn trăm dặm từ Hoài Âm đến Thọ Dương, có đánh dấu vị trí mỗi tòa thành huyện, hình thế núi sông rõ ràng minh bạch.

Yến Phi ngưng thần coi rất kỹ, đột nhiên đứng lên nói: “Ta phải đi đây”.

Hai người ngạc nhiên nhìn nhau.

Yến Phi vỗ vỗ Điệp Luyện Hoa trên lưng, ung dung như không: “Khi Lưu Dự trở lại, hỏi gã thì biết ta đi đâu, hy vọng kịp thời về cùng các người đối phó địch nhân”.

Yến Phi đi mất rồi, Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn vẫn nhìn nhau không rõ chuyện gì đã xảy ra.

- o O o -